

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

รู้จักปฏิบัติแล้วไม่หาใครมาเป็นสักขีพยาน

ก่อนจ้งหัน

พระให้ตั้งใจภาวนานะ เคยย่ำแล้วย่ำเล่า สติสำคัญมากนะ อยู่ที่ไหนอย่าให้ปราศจากสติ ติดกับจิตหรือติดกับคำบริกรรม จำให้ดีนะ มาโลเลๆ ไม่ได้เรื่องนะ พระพุทธเจ้าสอนจริงจัง อันนี้มันไม่ได้จริง มันก็เลอะๆ เทอะๆ ไปซิ สอนตะกั้นี่จริงไหมละ ผู้ฟังจะจริงไหมนี่ จำให้ดีการภาวนา สติเป็นสิ่งสำคัญ เราจะอยู่กับธรรมบทใดหรือประการใดก็ตาม สติติดแน่นๆ เป็นภาวนาทั้งนั้น เป็นความเพียรทั้งนั้น ถ้าขาดสติแล้วขาดความเพียรทันที พวกกันจำเอาไว้ อย่าลืมตัว คือต้องมีสติตลอด นั่นเรียกว่าไม่ลืมตัว นักภาวนาจะเห็นมรรคเห็นผล มรรคผลนิพพานจะไม่ออกเหนือไปจากสติ ปัญญา ศรัทธา ความเพียร นี้ไปได้เลย อันนี้เป็นรากฐานสำคัญมากทีเดียว อยู่ที่ไหนอย่าลืมตัว ธรรมพระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้ลืมตัว พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้ใครลืมตัว ให้รู้ตัวเสมอ สติสัมปชัญญะ จากนั้นก็ปัญญา จำให้ดี

พระเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาเรื่อยๆ เปลี่ยนหน้าเรื่อยๆ ไม่ทราบว่าจะยังไปยังไป ได้หลักได้เกณฑ์อะไรหรือไม่ หรือมาเลอะๆ เทอะๆ จังเหอ มาสักแต่ว่ามา ไปแล้วเอาชื่อวัดไปขายกิน เลอะเทอะมากนะพระเรา คำนี้จำให้ดี ให้พร

หลังจ้งหัน

เรากับสมเด็จพระเทพฯกับฟ้าชายไม่ค่อยได้คุยกันสนทนากัน สมเด็จพระนางเจ้าเสียดอีกที่ได้คุยกันมากที่สุด ท่านนิมนต์ให้เราไปศิริราช หม่อมแม่ท่านหม่อมบัวมารักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลศิริราช แล้วท่านนิมนต์เราไป สมเด็จพระนางเจ้าฯนิมนต์ให้เราไปเยี่ยมท่านนิมนต์ไปฉันที่ศิริราช นั่นละที่ได้คุยกันนาน เราเริ่มช่วยชาติใหม่ๆ ปี ๔๑ ตอนที่เราไปศิริราชนั้นเราเริ่มช่วยชาติแล้ว ก็มีเกี่ยวโยงกันอยู่ ท่านรับสั่งมามั่นเกี่ยวโยงกับที่เราช่วยชาติ พอระลึกได้บ้าง มันเกี่ยวกัน นั่นละคุยกันนานจริงๆ สมเด็จพระนางเจ้าฯกับฟ้าหญิงเล็ก คุยกันนาน เพราะออกจากรนี้เราก็จะขึ้นเครื่องบินกลับ หลังจากฉันเสร็จแล้วเรือบินจะออก ก่อนเครื่องบินจะมานั้นชิมิเวลานาน ได้สนทนาธรรมะกับท่าน สมเด็จพระนางเจ้าฯได้คุยกันจริงๆ

ส่วนทูลกระหม่อมเล็กไม่ต้องพูดแหละ ท่านถวายองค์ท่านเป็นลูกบุญธรรม ท่านไปป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ ท่านประชวรมารักษาอยู่ที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ ท่านสั่งมาทางผู้ว่าฯ ว่าท่านจะมาวัดป่าบ้านตาด ดูว่าจะมาตอนบ่ายหรือใจ ทางผู้ว่าฯมาบอก บ่าย

วันนี้ วังฉัน มาบอกตอนเช้า เวลานี้ท่านประชวรอยู่ที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ เราก็เลยตอบไปทันทีเลยว่า ไม่ต้องให้ท่านมา เราจะไปเองวันพรุ่งนี้ คือท่านจะมาตอนบ่ายวันนี้ เราก็ให้โทรตอบไปเลย ไม่ให้ท่านมา ก็ท่านป่วยอยู่ที่นี่ บอกเราจะไปเองวันพรุ่งนี้เช้า ลงเครื่องบินแล้วก็เข้าเลย

มันขบขัน คือเขามาถามปัญหาเรา ท่านประชวรอยู่ด้วยนะ พอเห็นเราไปท่านกระปรีกระเปร่าขึ้นทันทีเลย มาประทับใกล้ๆ นี่แหละ ที่นี้เราก็ไม่เคยเข้าโรงพยาบาลนั้น พอทางโรงพยาบาลทราบก็พากันมาหมด เวลานั้นหมอน่าจะไม่ทำงาน พยาบาลก็จะไม่ทำงาน คนไข้ก็ปล่อยให้ร้องแงๆ อยู่นั่นละ มารู้อยู่นี้หมด หมอหลายคนก็ถามปัญหา มา มันขบขัน ท่านจนรู้สึก ถ้าภาษาของเราเรียกว่าท่านลืมหัดไปเลย หัว(เราะ)ก็ขึ้นทันที พอสะกดได้ปี่ก็หยุดก็ก เราตอบปัญหาเขา ท่านก็หัวเราะเอาเสียจน แล้วสะกดก็ก เรียกว่าท่านเหยียบเบรกอย่างแรง นั่นละที่ท่านได้หัวเราะขนาด ถ้าภาษาของเราเรียกว่าหัวเราะอย่างไม่รู้สึกรู้สึกละว้างนั่นเถอะ เขาถามปัญหาแล้วเราตอบปัญหาเขา มันคงขบขันนั่นละ พวกหมอเลยมาหมด พยาบาลก็เลยมาหมด มาเต็มอยู่นั้นหมด ในระยะนั้นมาเต็มอยู่นั้นหมดเลย แล้วเราก็กลับวันนั้นเที่ยวบินตอนบ่าย เราไปตอนเช้า ตอนค่ำเรากลับ

ท่านไปอยู่โรงพยาบาลนั้นหมอรู้สึกจะน้อยใจอย่างไรไม่ทราบ คือแทนที่ท่านจะถามถึงเกี่ยวกับเรื่องหยูกเรื่องยาเรื่องโรคเรื่องภัยกับหมอกลับไม่ถาม มีแต่ว่าจะไปวัดป่าบ้านตาดๆ อยู่อย่างนั้น พอดีเราไปสวนแสงธรรม หมอก็มาเองเลย ทางสำนักพระราชวังนั่นแหละไปบอกให้หมอมหาเรา ว่าทูลกระหม่อมมีแต่จะมาทำเดี่ยว ให้ท่านรอไว้ก่อน เวลานี้ท่านเพิ่งมาสวนแสงธรรมให้รอไว้ก่อน ทางนั้นมาบอกเรา เราก็เลยไปเยี่ยมท่านที่โรงพยาบาล บอกไม่ให้ท่านมา ท่านป่วยเราไม่ป่วย เราบอก

คราวป่วยอยู่โรงพยาบาลกรุงเทพ เราลงมากรุงเทพก็ไปเยี่ยม ป่วยอยู่โรงพยาบาลวิชัยยุทธก็ไป ไปแทนที่จะพูดเรื่องหมอเรื่องยาไม่พูด มีแต่จะมาวัดป่าบ้านตาดทำเดี่ยว นั่นท่านถวายตัวเป็นลูกบุญธรรมก่อนหน้านั้นแล้วแต่เราจำไม่ได้ ต่อจากนั้นมาก็พั่วพันมาตลอดเลย โรงพยาบาลกรุงเทพท่านประชวรไปอยู่ที่นั่น เราก็ได้ไปเยี่ยม โรงพยาบาลวิชัยยุทธ เราก็ไปจากอุดรไปเยี่ยม ท่านภาวนาดีอยู่นะ เทปรู้สึกจะได้ไปหลายม้วนเหมือนกัน พระท่านให้ ท่านขอเองนะท่านอยากได้เทป วังฉัน เราก็ให้พระให้หลายชั้นของธรรม ตั้งแต่ชั้นพื้นๆ ชั้นสูง ถึงชั้นสูงสุดเลย ท่านบอกว่าท่านฟังเทปทุกคืน นั่งภาวนาก็เปิดเทปไว้เหมือนว่าฟังเทศน์ท่านพ่อ ท่านพ่อเทศน์ให้ฟังก็นั่งภาวนาฟัง รู้สึกว่าเพลิน

บทสุดท้ายท่านมาชอบกับเทศน์สอนพระ เป็นอย่างนั้นนะ เทศน์ทั่วๆ ไปท่านก็ชอบ แต่ที่ชอบมากที่สุดคือเทศน์สอนพระ แสดงว่าจิตทางด้านจิตตภาวนามันเข้ากันได้แล้ว จึงฟังเทศน์ธรรมะชั้นเทศน์สอนพระได้ ท่านบอกว่าอยากฟังแต่เทศน์สอนพระ มันถึง

ใจดี ท่านว่าฉัน ท่านพูดตรงๆ กับเรา เราก็เหมือนพอกับลูกมาหากัน แบบพอกับลูกเลย กิริยาക്ഷัตริย์อะไรไม่มี แบบพอกับลูกพูดกัน เราก็เลยถาม แล้วเทศน์กัณฑ์ต่างๆ ธรรมะมีหลายชั้นหลายภูมิที่ได้ไป แล้วกัณฑ์ไหนที่ชอบมากกว่ากัน ท่านบอกว่าเทศน์สอนพระ มันถึงใจดี เทศน์สอนพระวัดป่าบ้านตาดมีแต่เน้นหนักๆ ธรรมะชั้นสูงทั้งนั้น เรียกว่าแกงหม้อเล็กแกงหม้อจิ๋ว เทศน์สอนพระ

เทศน์ทั่วๆ ไปก็เป็นอีกแบบหนึ่ง ถ้าเทศน์สอนพระมีแต่ธรรมะชั้นแกงหม้อเล็กหม้อจิ๋วตลอด ฟุ้งๆ เลย สุดท้ายท่านมาชอบเทศน์สอนพระ ว่าฉันนะ มันถึงใจดี แสดงว่าจิตนี้มันเข้ากันแล้ว พอว่าอย่างนั้นเราเข้าใจทันที ภูมิจิตจะเข้าธรรมะชั้นใดๆ แสดงออกมารู้ทันทีเลย แสดงว่าจิตนี้หนักเข้าทางด้านภาวนา ธรรมะชั้นสูงเท่าไรยิ่งเข้ากันดีๆ ในด้านภาวนา ผู้ไม่เคยบางทีก็ยังไม่เข้าใจนะ เทศน์ธรรมะชั้นสูงนี้ยังไม่ค่อยเข้าใจ พอเข้าใจแล้วที่นี้ไม่อยากฟังเทศน์ไหนแหละ อยากฟังตั้งแต่เทศน์ธรรมะชั้นสูงๆ จิตตภาวนาฟุ้งๆ เทศน์ธรรมะล้วนๆ ธรรมะเพื่อมรรคเพื่อผลจริงๆ ไม่ได้เหมือนเทศน์ทั่วๆ ไป เทศน์ทั่วๆ ไปแกงหม้อใหญ่ก็ไปสะเปะสะปะอย่างนั้นแหละ พอมาแกงหม้อเล็กหม้อจิ๋วนี้ฟุ้งเลยนะ

เทศน์นี้ก็เหมือนกัน มันก็ขึ้นอยู่กับธรรมเหมือนกัน ถ้าเทศน์ธรรมะชั้นสูงนี้พูดเป็นเหมือนปิ่นกลอย มันไหลของมัน ฟุ้งๆ เลย นี่ละท่านทั้งหลายฟังเสีย ธรรมะภายในใจ ธรรมะภาคปริยัติเราก็เรียนมา ภาคปฏิบัติเราก็ได้ปฏิบัติมา เพราะฉะนั้นมันถึงได้เทียบกันได้ อย่างชัดเจนๆ ภาคปริยัตินี้ถ้าพูดตามหลักความจริงแล้วเรียกว่าผิวเผินมากที่สุด ภาคปฏิบัติมีแต่เนื้อๆ ออกเลยๆ ถอดออกจากหัวใจๆ รู้เห็นตรงไหนเป็นสมบัติของเจ้าของตรงนั้นๆ รู้เห็นตรงไหนเป็นสมบัติของเจ้าของพร้อมๆ ในเวลานั้น ทางปริยัติรู้เป็นความจำเฉยๆ ยังไม่จัดว่าเป็นสมบัติของเจ้าของ เป็นแต่เพียงจำมาเฉยๆ ยังไม่ปฏิบัติยังเป็นสมบัติของเจ้าของไม่ได้ เพียงความจำไม่เรียกว่าเป็นสมบัติของเจ้าของ สัมได้ธรรมดา ถ้าเป็นภาคปฏิบัตินี้ไม่สัม พอรู้ปั๊บขึ้นมานี้เป็นของเจ้าของพร้อมแล้ว เป็นสมบัติของตัวเองๆ พร้อมๆ ไปเลย ภาคปฏิบัติเป็นอย่างนั้น

เรียนเราก็เรียนมา ปฏิบัติเราก็ปฏิบัติมา ถึงได้เทียบกันได้ อย่างชัดเจนมาก ภาคปฏิบัติเน้นหนัก เข้มข้น มีแต่เนื้อๆ ถึงใจๆ เพราะเหตุใดผู้ฟังจึงถึงใจ ก็ผู้เทศน์เทศน์ออกมาจากความถึงใจ จะไม่ถึงใจยังงั้นผู้ฟัง เมื่อจิตมันรับกันในชั้นใดตอนใดนี้ มันจะเข้ากันสนิทปั๊บๆ ยิ่งธรรมะทางด้านจิตตภาวนาละเอียดเท่าไร ผู้ฟังธรรมะภาวนานี้ จิตละเอียดเท่าไร ผู้เทศน์ยิ่งเข้ากันได้สนิทๆ เทศน์ก็ฟุ้งเลย เทศน์ธรรมะมันหลายชั้นหลายภูมิ นี่ละเทศน์ภาคปฏิบัติ คือถอดออกมาจากสมบัติของตัวเองที่ รู้แล้วเห็นแล้วๆ เป็นสมบัติของตัวเองแล้วออกแจกจ่ายๆ

เทศน์ออกมาอย่างถึงใจ ผู้ฟังจะไม่ถึงใจยังใจ ต้องถึง เพราะผู้เทศน์มีรสมีชาติเต็ม หัวใจ ถอดออกมาในธรรมะชั้นใดภูมิใด เป็นธรรมะที่สำเร็จรูปพร้อมแล้วๆ ทุกอย่าง เหมือนอาหารที่สำเร็จรูปแล้วเรารับประทานได้เลย แต่อาหารบางประเภทยังมีกระดูกมีก้าง แฝงอยู่ในนั้น ไม่เป็นเนื้อล้วนๆ สำเร็จผลล้วนๆ เหมือนธรรมะที่แสดงออก ธรรมะที่แสดงออกนี้เป็นผลล้วนๆ ออกไปจากใจสำเร็จรูป ไม่มีพิษมีภัยเจือปนเหมือนอาหารเป็นคำๆ ที่เรารับประทานเข้าไป บางทีมีกระดูกบ้าง มีก้างบ้าง แฝงอยู่ในนั้น ไม่บริสุทธิ์เต็มที่เหมือนธรรมะที่ออกจากภาคปฏิบัติซึ่งตนรู้ตนเห็นแล้ว ถอดออกไปนี้ล้วนๆ เลยไม่มีผิดมีพลาด เพราะฉะนั้นการเทศน์ว่าการจึงไม่ได้เป็นอารมณ์เลยว่าการเทศน์ตรงนั้นผิดไปพลาดไป คือสำเร็จผลมาโดยสมบูรณ์ๆ ออกๆ อย่างสมบูรณ์ ไม่ว่าจะธรรมะชั้นใดไม่ได้มีความสงสัยในการเทศน์ เทศน์ถอดออกมาจากความจริงล้วนๆ ธรรมะชั้นใดเหมาะกับธรรมะชั้นนั้นๆ ผู้ฟังเหมาะไปตลอดเลย อย่างนั้นละธรรมะภาคปฏิบัติ

เราจึงอยากให้ผู้ปฏิบัติธรรมารู้ได้เห็นธรรมะภายในใจ ต่างกันกับธรรมะที่เราเรียนมาอยู่มากทีเดียว ทั้งนี้เพราะเราเคยเรียนมาแล้วทางภาคปริยัติ เรียนก็ฟังแต่ว่าจนเป็นมหา มั่นผ่านมาหมดแล้ว ทีนี้เวลามาภาคปฏิบัติ ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานมันก็รู้เป็นลำดับ แล้วค่อยตั้งตัวได้ รู้ๆ รู้เรื่อยๆ ทีนี้เวลารู้ทางภาคปฏิบัตินี้รู้อะไรขึ้นมาเป็นสมบัติของเราพร้อมแล้วๆ ความจำไม่ได้เป็นนะ จำได้เฉยๆ สืบไปได้หลงไปได้ ทั้งๆ ที่เรียนมานี้จำได้นี้ เวลาปฏิบัติไปทำอย่างหนึ่งไปเสีย ไม่ได้เข้ากันกับที่เรียนมา จำได้มา ปฏิบัติตามที่เรียนมาที่จำได้มา อย่างนั้นไม่ค่อยมีนะ ผิดๆ พลาดๆ ไปอย่างนั้น แต่ภาคปฏิบัตินี้ถ้าลงได้เป็นขึ้นในใจแล้ว ใจเป็นผู้ตัดสิน เป็นผู้พิพากษา เต็ดขาดในนั้นเลย ไม่มีคำว่าอุทธรณ์

ศาลเขายังมีศาลต้น ศาลฎีกา ศาลอุทธรณ์ ศาลภาคปฏิบัติภายในจิตใจนี้ ธรรมะได้เกิดขึ้นในใจแล้วไม่มีศาลไหนจะมาอุทธรณ์ เป้งๆ ออกถูกต้องๆ ไปเลย ต่างกันอย่างนั้นนะ แน่อยู่ในหัวใจ ถอดออกไปจะผิดไปที่ตรงไหน สำเร็จรูปแล้วยื่นให้ๆ เลย ไม่มีกระดูก ไม่มีก้างแฝงอยู่ในนั้น เป็นธรรมะล้วนๆ จะเป็นชั้นใดก็ไม่สงสัยในการเทศน์ ชั้นต่ำ ชั้นกลาง ชั้นสูง ถึงสูงสุด ไม่มีอะไรสงสัยเลย สำเร็จผลสมบูรณ์มาล้วนๆ ผู้ฟังก็ฟังได้อย่างตายใจ ไม่สงสัยว่าจะผิดไป มันต่างกัน

เพราะฉะนั้นในครั้งพุทธกาลที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมแต่ละครั้งๆ นี้ ในตำราท่านบอกไว้ ท่านเอาความจริงออกมาบอกจะว่าไง มนุษย์มนาเทวบุตรเทวดาทิ้งหลายสำเร็จมรรคผลนิพพานเป็นแสนๆ พระองค์แสดงธรรมที่ไร่น้อยเมื่อไร เทวดาก็ไม่น้อย มนุษย์ก็ไม่น้อย ฟังวันนี้ขยับขึ้นนี้ ฟังวันนั้นขยับขึ้นนั้น ฟังหลายผู้หลายคนหลายหัวใจ ต่างคนต่างขยับขึ้นมาๆ ฟังเทศน์แต่ละครั้งๆ เทศน์ครั้งนี้ผู้พร้อมเข้ามาแล้ว เหมือนวัวอยู่ปากคอก พอเปิดประตูก็บอกรอกแล้วๆ และผู้อยู่หลังก็ค่อยหนุนออกมาๆ ออกแล้วๆ อันนี้ธรรมะ

วันนี้ท่านเทศน์ขั้นนี้ วันนี้ท่านเทศน์อย่างนี้จิตเราขยับขึ้นได้อย่างนี้ เทศน์คราวหลังค่อย ขยับขึ้น ๆ หลายครั้งหลายหนก็ออกปากคอกได้ เข้าใจไหมล่ะ ออกได้เลย

แต่ก่อนเราก็ไม่ค่อยได้คิด แต่เวลาฟังเทศน์พ่อแม่ครูจารย์มัน มันถึงได้ย้อนกลับไปหาที่เราเรียนมา ที่ท่านเทศน์สอนประชาชน เทวบุตรเทวดา สำเร็จมรรคผลนิพพานเป็นหมื่น ๆ แสน ๆ อ้อ เป็นเพราะเหตุนี้เอง นั่นจับได้แล้วนะ คือเวลาเราฟังเทศน์ท่าน เราปฏิบัติอยู่ตรงนี้ มันจ่อแล้วนะจิต พอท่านเทศน์มานี้ เพราะท่านผ่านไปหมดรู้ไปหมดแล้ว ท่านมาท่านผ่านปุ๊บ เราจับปุ๊บ ๆ ก็ขยับขึ้นได้ ๆ เรื่อย ๆ สุดท้ายก็ไปได้เอง นี่ละเราคิดถึง ครั้งพุทธกาล ออกปากคอกเอง อยู่ปากคอกเอง ฟังเทศน์หลายครั้งหลายหนมันค่อยขยับขึ้น ๆ

ภาคปฏิบัติเทศน์เพื่อถอดถอนกิเลสจริง ๆ ไม่ใช่เทศน์ธรรมดา ๆ หรือเทศน์เพื่อกล้วยหอมกล้วยไข่ ก่อนจะเทศน์ดูกัมม์เทศน์เสียก่อนมีอะไรบ้างวันนี้ มีกล้วยหอมกล้วยไข่หรือเปล่า ท่านผู้ที่เทศน์ด้วยอรรถด้วยธรรมจริง ๆ ท่านไม่ได้สนใจกับสิ่งภายนอก สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนเศษส่วนเกิน เขาจะให้อะไรเป็นเรื่องของเขาท่านไม่เคยไปสนใจ ยิ่งกว่าธรรมที่เข้าสู่หัวใจคน นั่นละผู้ปฏิบัติธรรม รู้ธรรมเห็นธรรม จะเข้าสู่หัวใจทันที จะไม่ไปมองดูอะไรทั้งนั้น ท่านจึงสอนไว้ในองค์ธรรมกถึก นักเทศน์ คำว่าธรรมกถึก เทศน์มีหลักธรรม ๕ ประการ

- ๑.แสดงธรรมไปโดยลำดับ ไม่ตัดลัดให้ขาดความ
 - ๒.อ้างเหตุผลและแนะนำให้ผู้ฟังเข้าใจ
 - ๓.ไม่แสดงเพราะเห็นแก่ลาภความร่ำความรวย
 - ๔.ตั้งจิตเมตตาปรารภนาให้เป็นประโยชน์แก่ผู้ฟัง
 - ๕.ไม่แสดงธรรมกระทบตนและผู้อื่น คือไม่ยกตนแล้วเสียดสีผู้อื่น
- ที่นี้อานิสงส์แห่งการฟังเทศน์ก็มี ๕ ข้อเหมือนกัน
- ๑.ผู้ได้ฟังจะได้ฟังสิ่งที่ยังไม่เคยได้ยินได้ฟัง
 - ๒.สิ่งใดที่เคยได้ยินได้ฟังแล้วแต่ยังไม่เข้าใจชัด จะเข้าใจสิ่งนั้นชัด
 - ๓.บรรเทาความสงสัยเสียได้
 - ๔.ทำความเห็นให้ถูกต้องได้
 - ๕.จิตผู้ฟังย่อมสงบผ่องใส ข้อ ๕ นี้สำคัญมากนะ

เทศน์ภาคปฏิบัติไม่ได้เหมือนกันกับภาคปริยัตินะ เราเรียนมาถึงได้เทียบกันได้ อย่างชัดเจน ภาคปริยัตินั้นเป็นความจำ เวลาเทศน์นี้จิตจะไม่เข้านะ เวลาเทศน์จิตจะวิ่งไล่ คัมภีร์นั้นคัมภีร์นี้ เรียนมาจากคัมภีร์ไหนมันจะวิ่งไล่คัมภีร์นั้นคัมภีร์นี้ จิตไม่เข้า จิตออก วิ่งไล่คัมภีร์นั้นคัมภีร์นี้ ภาษิตนั้นภาษิตนี้ บาลีนั้นบาลีนี้อ้อ ๆ เวลาเทศน์ปริยัตินะ ที่นี้

เวลาเทศน์ปฏิบัติตรงกันข้ามนะ จะไม่ออกเลย เรียนมานาน้อยประหนึ่งว่าไม่ได้เรียน มันจะพุ่งออกจากนี้ตามขั้นของธรรม ธรรมะเป็นขั้นๆ ก็จะมีขั้นๆ อยู่ในนี้ๆ ธรรมะละเอียดเท่าไรมันจะแหลมเข้าไปๆ แล้วก็พุ่งๆ เลย ออกจากนี้ทั้งนั้นๆ เป็นธรรมะสำเร็จรูปมาโดยสมบูรณ์ถูกต้องแม่นยำทุกขั้นของธรรม นี่ละภาคปฏิบัติเป็นที่แน่ใจตัวเองได้ แล้วสอนด้วยความแน่ใจ สอนผู้อื่นผู้ใดแน่ใจทั้งนั้น เพราะเป็นสิ่งที่รู้ประจักษ์กับตัวเอง หายสงสัยแล้ว ออกไปก็ออกไปด้วยความไม่สงสัย เทศน์ในแง่ใดภูมิใดของธรรมแม่นยำไปหมด นี่ละธรรมภาคปฏิบัติ

เราเป็นผู้เรียน เราเป็นผู้ปฏิบัติ จึงได้หยิบทั้งสองอย่างนี้มาเทียบกัน ที่นี้พูดถึงน้ำหนักแล้วนั้น ภาคปริยัติผิวเผินมากทีเดียว แต่ภาคปฏิบัติเน้นหนักๆ ยิ่งธรรมะขั้นสูงเท่าไรยิ่งพุ่งๆ เลย เหมือนปืนกล รัวไปเลย คือมันไม่ทันใจๆ ทางนี้มันพุ่งๆ ออก เพราะธรรมะอยู่กับใจ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้ว เวลาปฏิบัติให้เต็มภูมิแล้วใจกับธรรมเป็นอันเดียวกัน ไม่ได้แยกว่าธรรมเป็นหนึ่ง ใจเป็นหนึ่ง เวลาใจสัมผัสธรรม ธรรมสัมผัสใจนี้เป็นคนละอย่างๆ ปรากฏขึ้นมาเป็นระยะๆ ดับไปเป็นระยะๆ แต่เวลาธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วเป็นธรรมทั้งแท่ง ไม่อยากพูดว่าใจเลย อยากพูดว่าธรรมทั้งแท่งในหัวใจ นั่นละที่นี้ออกอะไรออกได้หมดเลย ไม่มีคำว่ากว้างว่าแคบ ไปได้หมด

ยังมีผู้ถามมา ถามธรรมะข้อใดที่จะเป็นข้อแก้ความสงสัย ถามปีบมันจะออกรับกัน ปู่ๆ ออกรับกันนั้นเต็มที่ต้องร้อยเปอร์เซ็นต์ ตอบให้ถูกต้อง ให้ได้ผลร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ต้องออกร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่นั่นมันมีอีกอันหนึ่งแยกออกมาอีก คนที่ถามนี้เป็นคนจะต้องการผลร้อยเปอร์เซ็นต์หรือที่เปอร์เซ็นต์ ร้อยเปอร์เซ็นต์ หรือ แก้อลิบ แปะลิบ เจ็ดลิบ ควรจะได้ที่เปอร์เซ็นต์ การตอบปัญหาออกมาจะตอบแค่นั้น จะไม่ตอบร้อยเปอร์เซ็นต์ ถ้าผู้นั้นมีความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าแล้ว ทางนั้นดวงมาทางนี้จะดวงร้อยเปอร์เซ็นต์เข้ากันได้ผลเลยเป็นที่พอใจ

อย่างมีข้อเปรียบเทียบไว้ว่า พวกเดียรถีย์นิครนถ์จะมาบวชในพุทธศาสนาของเรา พระองค์มีกฏกติกาเอาไว้ว่า ถ้าเดียรถีย์นิครนถ์ศาสนาอื่นมาบวชในพุทธศาสนาเรา นี้ ต้องอยู่ตติยปริวาส คืออยู่อบรม ๔ เดือน ฝึกฝนอบรมจนเข้าน้ำเข้าเนื้อ สมควรที่จะได้รับการอุปสมบทเป็นพระแล้ว ท่านถึงจะอุปสมบทให้ ต้องได้รับการอบรมถึง ๔ เดือน เรียกว่าตติยปริวาส ที่นี้มีพราหมณ์คนหนึ่งเข้ามาฟังเทศน์พระพุทธเจ้าต่อพระพักตร์เลยเทียว พระองค์ก็แสดงด้วยพระโอษฐ์เต็มเหนี่ยวเลย พอจบลงแล้วพราหมณ์คนนั้นก็ว่า ข้าพระองค์ขอบวช

พระองค์ก็ว่า ตามกฏกติกาบอกไว้กลางๆ ว่า ผู้มาจากศาสนาอื่นจะมาบวชในพุทธศาสนา นี้ ต้องได้อุบัติบวชประมาณ ๔ เดือนเสียก่อน เมื่อเห็นว่าสมควร เข้ารูปเข้ารอยได้

แล้วถึงจะบวชให้ ทางนี้ตอบฝั่งขึ้นมาเลย ออย่าว่าแต่ ๔ เดือนเลย ๔ ปีข้าพระองค์ก็จะอยู่ ว่าอย่างนั้นฟังซิ คือพูดออกมาอย่างเด็ดเลย ออย่าว่าแต่ ๔ เดือนเลย ๔ ปีข้าพระองค์ก็จะอยู่ เอ้า ถ้าอย่างนั้นบวชเดี๋ยวนี้ นั่นเห็นไหมท่านตอบรับกัน นี่ละร้อยต่อร้อยรับกัน พระองค์ว่า ๔ เดือน ทางนั้นก็ว่า ถึง ๔ ปีก็จะอยู่ เอ้า ถ้าอย่างนั้นบวชเดี๋ยวนี้เลย พระพุทธเจ้ารับสั่งเอง

ปัญหาที่ตอบรับกันก็เหมือนกัน ควรจะเป็นร้อยเปอร์เซ็นต์ เก้าสิบ แปดสิบ เจ็ดสิบ เปอร์เซ็นต์ ถ้าต่ำกว่า ๕๐% แล้วไม่ตอบไม่เกิดประโยชน์ ปัญหามีหลายประเภท ถ้ามมาจะไม่เกิดประโยชน์ ไม่ตอบเลย เฉย บางทีหาอุบายพูดเลียงทางโน้นเลียงทางนี้ไปเสีย ถ้าเขายังย้ามาอีกก็เลียงไปอีก หลายครั้งเข้าไปก็บอกว่าไม่ตอบ เท่านั้นพอ ว่าไม่ตอบแล้วหมดปัญหา คือความหมายมันมีอยู่ในใจแล้ว

นี่เราพูดถึงเรื่องภาคปฏิบัติ ภาคปริยัตินี้ผิวเผินมาก แต่เป็นแนวทางที่จะเข้ามาภาคปฏิบัติได้ถูกต้องก็จากปริยัตินะ แต่อยู่ข้างนอก พอเข้าถึงนี้แล้วช่วยตัวเองได้แล้ว อันนั้นก็ปล่อยไปๆ หมุนตัวเองเข้าเรื่อย ๆ ที่นี้เวลาความรู้ได้เกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติ เป็นของตัวเองด้วย รู้ขึ้นมาแล้วเป็นของตัวเองด้วย เป็นอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นเวลามันเป็นขึ้นมาแล้วมันเป็นเรื่องของตัวเองหมดแล้วๆ ธรรมะขั้นใดท่านก็ไม่สงสัย ถอดออกมาตามขั้นภูมิที่ตนมี ๆ ยิ่งที่สุดวิมุตติพระนิพพานด้วยแล้วทะลุไปหมดเลย นั่นละธรรมะภาคปฏิบัติ สด ๆ ร้อน ๆ นะไม่ได้ว่าครั้งพุทธกาลท่านสำเร็จมรรคผลนิพพาน ครั้งทุกวันนี้สำเร็จเสียสำเร็จหมอน เสื่อขาด หมอนขาด ไม่ได้เป็นอย่างนั้นนะถ้าเราไม่หาเอง เข้าใจไหม ถ้าเราหาเองก็มีแต่เสื่อขาดหมอนขาด ถ้าเราหาธรรมเองเราก็เห็นธรรม ธรรมไม่อยู่กับเสื่อกับหมอน ปิดเสื่อปิดหมอนออกแล้วธรรมขึ้น ถ้าเสื่อยังมัดติดคอ หมอนมัดติดคอด้วยแล้ว จ้างให้ขึ้นก็ไม่ขึ้น

นี่พูดเปิดภาคปฏิบัติให้ท่านทั้งหลายฟัง ภาคปริยัติกับภาคปฏิบัติผิดกันมาก เวลาปฏิบัติแล้วถึงรู้ อันนี้พอรู้ปั๊บเข้าไปตรงไหน แน่นอน ๆ ไม่ได้สงสัยเหมือนภาคปริยัตินะ ภาคปริยัติเรียนมา เอ้ จริงไหนมา ๆ ท่านสอนปริยัติท่านสอนตามความจริงนั่นแหละ แต่ใจเรามันปลอม ท่านว่าบาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี นิพพานมี เปเรตตีประเภทต่าง ๆ มี ท่านแสดงไว้ด้วยความถูกต้อง แต่จิตเรามันปลอม เอ้ มีหรือไม่มีน้ำ ขึ้นเวทีไปต่อยกับธรรมแล้วนะนั่น เวทีธรรมท่านบอกว่าอันนั้นมีอันนี้มี บาป บุญ นรก สวรรค์ เปเรตตีประเภทต่าง ๆ จนถึงพรหมโลก นิพพาน มี มีร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะศาสดาองค์เอกสอนไว้ทั้งนั้น ทรงรู้ทรงเห็นหมดแล้วนำมาสอน ไม่มีผิดแม้ชนิดหนึ่ง แต่ไอ้เจ้าจอมปลอมนี้มันเข้าไปแทรกปั๊บแล้วขึ้นเวทีต่อกรกับธรรมพระพุทธเจ้า เอ้ บาปมีหรือไม่มีน้ำ บุญมีหรือไม่มีน้ำ นรกมีหรือไม่มีน้ำ สวรรค์มีหรือไม่มีน้ำ สุดท้ายมันก็ลบเอง บอกว่าไม่มี สู้เสื่อหมอนไม่ได้ นั่นเอาแล้ว ลงไปเสื่อหมอนเสีย เสื่อหมอนลบไปหมด

ที่นี้พอมันได้รู้ภาคปฏิบัติแล้ว ใครจะว่าเท่าไรก็ตามไม่สนใจเลย นั่นเห็นไหม ดัง พระพุทธเจ้าตรัสรู้ผางขึ้นมาพระองค์เดียว พระองค์หาใครมาเป็นสักขีพยานไม่มี อันนี้ถ้าผู้ ปฏิบัติตามธรรมของพระพุทธเจ้าที่ตรัสไว้ชอบแล้วๆ เมื่อรู้เข้าไปๆ ยอมรับๆ ไม่สนใจว่า ใครจะเชื่อไม่เชื่อ มันประจักษ์ๆ ในใจแล้ว เพราะฉะนั้นการสอนท่านจึงแนวๆ ท่านเชื่อ ท่าน-ท่านไม่ได้เชื่อใคร ท่านเชื่อความรู้ความเห็นประจักษ์ขึ้นในใจท่าน เช่นเดียวกับ พระพุทธเจ้าเชื่อพระองค์เอง ก็เป็นแบบนี้ละ

ธรรมะพระพุทธเจ้าสดๆ ร้อนๆ เป็นอภิลิโก คือมีตลอดเวลา ทั้งกิเลสทั้งธรรม ท่านบอกว่าเป็น อภิลิโก เหมือนกัน ไม่ขึ้นกับกาลสถานที่เวล่ำเวลาทั้งนั้น แต่ขึ้นอยู่กับ ผู้ทำ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วทันทีๆ เลย สดๆ ร้อนๆ เหมือนกันหมด ถ้าใครรู้พื้นธรรม ขึ้นมาธรรมจะปรากฏขึ้นทันที ใครรู้แต่กิเลสก็มีแต่ฟันแต่ไฟเผาหัวอก ถ้าใครรู้ธรรม ขึ้นมา ความสงบร่มเย็นก็จะมี ผู้มีธรรมในใจชุ่มเย็นนะ ทุกสิ่งทุกอย่างจะค่อยละเอียดล่อ ไป ธรรมภายในใจมีมากขึ้น จิตจะเป็นรากเป็นฐาน เป็นที่ตั้งแห่งความใคร่ครวญพิณิจ พิจารณาเหตุผลนะ พอจิตมีรากฐานหนักขึ้นเท่าไร เหตุผลต้นปลายจะเป็นธรรมเข้ามา ประกอบกันในการคิดการอ่านอะไรๆ นี่มันจะเป็นขึ้นภายในจิต อันนี้บอกไม่ได้ มันจะเป็น ขึ้นกับผู้ทำนั่นแหละ นี่เพียงอธิบาย เรียกว่าเป็นกลางๆ เฝินๆ ไปอย่างนั้น ให้ผู้ปฏิบัติไปรู้ เองแล้วก็เชื่อตัวเอง ยิ่งปฏิบัติธรรมละเอียดเท่าไร จะผิดถูกประการใดมันจะเป็นอยู่ในจิต ดวงนี้ ผิดถูกประการใดจะรู้ในนี้เป็นในนี้ อะไรควรไม่ควร ถ้าไม่ควรปิดทันที ถ้าควรเสริมทันที ออกทันที ฟุ้งทันที นั่น ธรรมะภายในใจจึงไม่ต้องไปถามใคร

ให้พากันปฏิบัตินะ ธรรมะสดๆ ร้อนๆ มรรคผลนิพพานทำลายผู้ปฏิบัติอยู่ ตลอดเวลา เช่นเดียวกับกิเลสตัณหาทำลายหัวใจเราตลอดเวลาอันนั้นแล แบบเดียวกัน แต่นี้ กิเลสตัณหามีกำลังมากมันเหยียบธรรม ธรรมออกไม่ได้ๆ เปิดทางให้ธรรมออกซิ เมื่อ เปิดทางให้ธรรมออกแล้วธรรมก็ทำลายกิเลสได้ตลอด เอ้า กิเลสตัวไหนเก่งให้มาๆ ขาด สะบั้นให้เห็นต่อหน้าต่อตา เวลาธรรมแก่กล้าสามารถแล้วกิเลสนี้อ่อนลงๆ โผล่ขึ้นมาคอย ขาดเลยๆ ธรรมมีกำลังมาก เหมือนอย่างกิเลสมีกำลังมากเวลานี้ พอธรรมโผล่ขึ้นมา มัน ฟาดเอาหมอนแตก เสื่อขาดเลย เห็นไหมมันเอาต่อหน้าต่อตา พากันจำเอานะ วันนี้พูด เพียงเท่านี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz